

Arrest

**nr. 351 702 van 19 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2026 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 27 november 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 10 oktober 2022 België binnen en verzoeken op 18 oktober 2022 om internationale bescherming. Op 30 augustus 2024 beslist de adviseur van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten met nrs. 322 005 en 322 006 van 19 februari 2025 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen.

1.2. Op 14 april 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister ten aanzien van verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

1.3. Op 12 mei 2025 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 27 november 2025 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoekende partijen op 23 december 2025 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.05.2025 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het verzoek om internationale bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen diende op 18.10.2022 een VIB in. Dit VIB werd op 24.02.2025 afgesloten met de beslissing ‘weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 18.04.2025, en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 2 jaar en 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat een reis naar Colombia aanzienlijke financiële middelen zou vergen die zij niet zouden hebben, net omdat zij geen toegang hebben tot legaal werk en dat bijkomende kosten voor verblijf, transport en administratie ter plaatse hen in een precare situatie zou brengen. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat zij sinds hun verblijf in België steeds gewerkt hebben. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij de inkomsten die ze verworven hebben uit arbeid niet (deels) kunnen aanwenden om een terugreis naar Colombia te bekostigen. Ook merken we op dat het betrokkenen vrij staat een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – en/of de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Immers, bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren – die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het “vrijwillige terugkeerprogramma” bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Naargelang het land waar naar wordt teruggekeerd, wordt er bekeken of betrokkene in aanmerking komt voor deze reïntegratiebijstand (https://belgium.iom.int/sites/g/files/tmzbd1286/files/inline-files/infogids-vrijwillige-terugkeeren-re-integratie-vanuit-belgie_nl.pdf).

Volledigheidshalve dient er ook opgemerkt te worden dat betrokkenen bij hun VIB verklaarden dat de vader en zus van meneer en de ouders, 2 zussen en een broer van mevrouw nog in Colombia verblijven. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat hun familie niet langer in Colombia zou verblijven, noch dat zij niet (tijdelijk) bij hun familie zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Voor wat betreft de bewering dat, bij een terugkeer naar Colombia, de opgebouwde sociale netwerken in België abrupt zouden onderbroken worden, dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale netwerken, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Ook kunnen betrokkenen gebruik kunnen maken van de moderne communicatiemiddelen om alzo het contact met hun vrienden en kennissen te onderhouden. Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een privéleven. Tot slot tonen betrokkenen niet aan dat hun

sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dit een (tijdelijke) terugkeer naar hun land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt.

Het feit dat betrokkenen tewerkgesteld waren, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits hun VIB negatief werd afgesloten op 24.02.2025, is tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sinds dan vervallen.

*De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sinds oktober 2022 in België verblijven, dat zij beiden met succes cursussen Frans en inburgering hebben gevolgd, dat meneer in 2024 een cursus 'Orientation socioprofessionnelle' en een gespecialiseerde opleiding 'Bonnes pratiques d'hygiène et industrie alimentaire' volgde en dat zij positieve getuigenissen van vrienden en kennissen voorleggen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"*

1.4. Op 27 november 2025 wordt tevens aan verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaken zijn gekend onder de nrs. 357 806 en 358 057.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en het begrip “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, laten verzoekende partijen het volgende gelden:

“De verwerende partij suggereert in de beslissing dat de verzoekende partij geen bewijzen voorlegt dat zij geen geld meer over heeft van het werk dat zij in België heeft verricht, wetende dat zij op een privéadres woont. Het is de verzoekende partij niet duidelijk hoe een dergelijk negatief bewijs eruit moet of kan zien. Straffer is dat de verzoekende partij vrijwillige terugkeer aanprijst als manier om aan te tonen dat het voor de verzoekende partij niet buitengewoon moeilijk is om de aanvraag in te dienen op de Belgische diplomatieke post te Bogota.

Het lijkt de verwerende partij te zijn ontgaan dat vrijwillige terugkeer enkel voorhanden is voor mensen die duurzaam wensen terug te keren. Zij dient niet om humanitaire visumaanvragen te faciliteren.

Ook de argumentatie van de verwerende partij over “reïntegratiebijstand” is dus compleet naast de kwestie wanneer het erop aankomt aan te tonen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zou zijn.

II.1.3. Bovendien werd ook het opgebouwde gezins- en privéleven in België niet correct onderzocht. Doordat de verwerende partij verkeerdelijk weigerde buitengewone omstandigheden aan te nemen, werd haar verregaande integratie amper in overweging genomen.

Zo stelt de bestreden beslissing:

(...)

Niet alleen de liefdesrelatie van de verzoekende partij, maar ook de tewerkstelling en de sociale relaties die de verzoekende partij tijdens haar onredelijk lange asielprocedure uitoefende en uitbouwde en waar de aanvraag van getuigde, vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

De belangenafweging die artikel 8 EVRM voorschrijft, is dus sowieso niet (correct) gebeurd.

Zo stelde de Raad reeds (RvV dd. 18 juni 2020, nr. 237 116):

(...)

Uit bovenstaande blijkt aldus dat zelfs bij voortgezet illegaal verblijf of een eerste aanvraag tot toelating tot verblijf artikel 8 EVRM wel degelijk dient te worden getoetst.

Nochtans er hier de facto niets geanalyseerd door de verwerende partij met het argument dat dit behoort tot de gegrondheidsfase van het onderzoek, dat nu niet aan de orde zou zijn.

Nochtans stelde de Raad tevens (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

(...)

In casu is dit niet gebeurd. Nochtans zijn dit tevens buitengewone omstandigheden die een terugkeer bijzonder moeilijk maken, zelfs tijdig, omdat ze voor onbepaalde duur een breuk in het gezins- en privéleven dreigen te bewerkstelligen. De verwerende partij heeft hier niet afdoende over gemotiveerd, louter en alleen omdat zij (verkeerdelijk) weigerde het bestaan van buitengewone omstandigheden te aanvaarden. De motivering van de verwerende partij is dan ook niet deugdelijk en schendt dan ook artikel 8 EVRM, het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 9bis VW.”

2.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar nota met opmerkingen.

2.3. Beoordeling

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de elementen die verzoekende partijen hadden ingeroepen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”.

Over de door verzoekende partijen ingeroepen financiële en praktische onhaalbaarheid van een terugkeer naar Colombia om aldaar een aanvraag in te dienen, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Betrokkenen beweren dat een reis naar Colombia aanzienlijke financiële middelen zou vergen die zij niet zouden hebben, net omdat zij geen toegang hebben tot legaal werk en dat bijkomende kosten voor verblijf, transport en administratie ter plaatse hen in een precarie situatie zou brengen. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat zij sinds hun verblijf in België steeds gewerkt hebben. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat zij de inkomsten die ze verworven hebben uit arbeid niet (deels) kunnen aanwenden om een terugreis naar Colombia te bekostigen. Ook merken we op dat het betrokkenen vrij staat een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – en/of de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Immers, bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of*

migranten zonder papieren – die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Naargelang het land waar naar wordt teruggekeerd, wordt er bekeken of betrokkene in aanmerking komt voor deze reïntegratiebijstand (https://belgium.iom.int/sites/g/files/tmzbd1286/files/inline-files/infogids-vrijwillige-terugkeeren-re-integratie-vanuit-belgie_nl.pdf).

Volledigheidshalve dient er ook opgemerkt te worden dat betrokkenen bij hun VIB verklaarden dat de vader en zus van meneer en de ouders, 2 zussen en een broer van mevrouw nog in Colombia verblijven. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat hun familie niet langer in Colombia zou verblijven, noch dat zij niet (tijdelijk) bij hun familie zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf."

Verzoekende partijen betogen dat het voor hen niet duidelijk is hoe een negatief bewijs dat zij geen geld meer over hebben van het werk dat zij in België hebben verricht eruit moet of kan zien. Met dit betoog lijken zij ervan uit te gaan dat zij, om onder de uitzonderingsbepaling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te vallen, zonder ook maar enig (begin van) bewijs kunnen poneren dat zij onvoldoende financiële middelen hebben om naar hun land van herkomst terug te keren en aldaar een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, *quod non*. Het komt toe aan verzoekende partijen om concreet te maken dat het voor hen bijzonder moeilijk of onmogelijk is om hun aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland. Zij tonen *in casu* echter niet aan dat het in de gegeven omstandigheden onwettig, feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is om te overwegen dat zij "sinds hun verblijf in België steeds gewerkt hebben" en "geen bewijzen voor(leggen) dat zij de inkomsten die ze verworven hebben uit arbeid niet (deels) kunnen aanwenden om een terugreis naar Colombia te bekostigen". Bovendien wordt er in de bestreden beslissing nog op gewezen dat verzoekende partijen geen bewijzen voorleggen dat hun familie niet langer in Colombia zou verblijven, noch dat zij niet (tijdelijk) bij hun familie zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit wordt door verzoekende partijen niet betwist. Het geheel van deze overwegingen volstaat op zich reeds om te schragen dat verzoekende partijen met hun argumentatie over de financiële en praktische onhaalbaarheid van een terugkeer naar Colombia om aldaar een aanvraag in te dienen het bestaan van een buitengewone omstandigheid waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure niet aantonen. Bijgevolg hebben verzoekende partijen, daargelaten de vraag of er in de bestreden beslissing terecht wordt gewezen op de mogelijkheid van steun van Fedasil of de IOM voor een terugreis, geen belang bij hun kritiek op de overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Over de door verzoekende partijen opgebouwde sociale netwerken in België en hun lopende integratie wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Voor wat betreft de bewering dat, bij een terugkeer naar Colombia, de opgebouwde sociale netwerken in België abrupt zouden onderbroken worden, dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale netwerken, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Ook kunnen betrokkenen gebruik kunnen maken van de moderne communicatiemiddelen om alzo het contact met hun vrienden en kennissen te onderhouden. Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een privéleven. Tot slot tonen betrokkenen niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dit een (tijdelijke) terugkeer naar hun land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt.

Het feit dat betrokkenen tewerkgesteld waren, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang hun VIB niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits hun VIB negatief werd afgesloten op 24.02.2025, is tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied sinds dan vervallen.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sinds oktober 2022 in België verblijven, dat zij beiden met succes cursussen Frans en inburgering hebben gevolgd, dat meneer in 2024 een cursus 'Orientation socioprofessionnelle' en een gespecialiseerde opleiding 'Bonnes pratiques d'hygiène et industrie alimentaire' volgde en dat zij positieve getuigenissen van vrienden en kennissen voorleggen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr.

198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Gelet op deze overwegingen kunnen verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet dienstig voorhouden dat hun verregaande integratie amper in overweging werd genomen. Zij voeren nog aan dat niet alleen hun liefdesrelatie, maar ook hun tewerkstelling en sociale relaties die zij tijdens hun onredelijk lange asielprocedure uitoefenden en uitbouwden, vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, doch uit de stukken van de administratieve dossiers kan niet blijken dat zij deze elementen hebben ingeroepen in het licht van deze bepaling. Voorts dient erop gewezen te worden dat het privéleven van verzoekende partijen zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust waren dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is en dat, wanneer dit het geval is, er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zal zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). *In casu* lichten verzoekende partijen nergens op voldoende duidelijke wijze toe welke voldoende intense sociale of andere contacten zij op het Belgisch grondgebied zouden hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Aldus weerleggen zij niet dat zij *“niet aan(tonen) dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dit een (tijdelijke) terugkeer naar hun land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt”*. Zij betwisten bovendien niet dat de verplichting om terug te keren naar hun land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft en dat zij dus niet definitief gescheiden zullen worden van hun sociale netwerken, noch dat zij gebruik kunnen maken van de moderne communicatiemiddelen om alzo het contact met hun vrienden en kennissen te onderhouden. Verzoekende partijen tonen niet aan dat deze belangenafweging niet afdoende is en verwijzen dan ook niet dienstig naar het arrest van de Raad met nr. 237 116 van 18 juni 2020, en dit nog daargelaten het gegeven dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Ook de verwijzing naar het arrest met nr. 205 020 van 7 juni 2018 van de Raad is *in casu* niet dienstig nu verzoekende partijen niet *in concreto* aantonen dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar de zaak die heeft geleid tot voornoemd arrest een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) tot voorwerp had. Aldus laten verzoekende partijen na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Waar verzoekende partijen nog kritiek uiten op de overweging in de bestreden beslissing dat de overige door hen aangehaalde elementen behoren tot de gegrondheid en in deze fase niet worden behandeld, gaan zij eraan voorbij dat de Raad van State reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. In arrest met nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*.

De Raad wijst er tot slot nog op dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland en bijgevolg niet verplicht zijn om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 101).

Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt evenmin.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Aangezien de Raad ingevolge artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
S. VANDEVORST,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN